

NR. 22. ONTBINDING ARBEIDSOVEREENKOMST WEGENS VERANDERDE OMSTANDIGHEDEN

Na fusie tweehoofdige directie. Moeizame samenwerking. Ondernemingsraad adviseert negatief over ontslag. Niet is gebleken dat verweerster een verwijt kan worden gemaakt van de ontstane situatie. Door ontslag ten onrechte inbreuk op eer en goede naam. Aanvulling OBU-uitkering tot 100% van normaliter verdiende salaris. Negatieve ontwikkelingen in wachtgeld en/of OBU voor rekening Stichting. Immateriële schade.

Scheidsgerecht voor het Nederlandse Ziekenhuiswezen

(mr. C.J. van Zeben, voorzitter, mevrouw M.J.M. Le Grand-van den Bogaard en de heren mr. N.A. Neyzen, mr. J.J.L de Soeten en mr. E.Ph. Sutorius, leden, met bijstand van mevrouw mr. M.E. Biezenaar, griffier)

6 november 1995

Arbitraal vonnis (95/19) in de zaak van:

de stichting A,
gevestigd te X,
eiseres,
gemachtigde mr. Th.F.M. Pothof,

tegen:

mevrouw B,
wonende te Y,
verweerster, gemachtigde mr. A.R. van den Noort.

1. De procesgang

1.1. Eiseres heeft, nu er sprake is van een gewichtige reden bestaande uit veranderde omstandigheden in de zin van artikel 7A:1639w BW, het Scheidsgerecht verzocht de tussen partijen bestaande arbeidsverhouding te ontbinden per 1 juli 1995 dan wel per een datum door het Scheidsgerecht in goede justitie te bepalen. Daarbij heeft zij aangeboden :

- a. Het uitkeringspercentage gedurende de periode dat verweerster recht heeft op wachtgeld conform de CAO Ziekenhuiswezen zal worden aangevuld tot 100%.
- b. Aansluitend aan de betreffende wachtgeldperiode zal verweerster vrijwillig met de OBU gaan.
- c. Eiseres is bereid boven het vorenstaande een beëindigingsvergoeding te voldoen van f 25.000,= ten titel van immateriële schadevergoeding.

1.2. Verweerster heeft primair geconcludeerd tot afwijzing van de verzochte ontbinding van de arbeidsovereenkomst en subsidiair tot betaling van een vergoeding zoals nader in het verweerschrift omschreven, althans een door het Scheidsgerecht in goede justitie te bepalen vergoeding, een en ander kosten rechtens.

1.3. Op 21 september 1995 heeft de mondelinge behandeling te Utrecht plaatsgevonden. Daarbij waren, vergezeld van haar gemachtigde, namens eiseres aanwezig de heren C, D en E, respectievelijk voorzitter, vice-voorzitter en lid van de Raad van toezicht, en F, economisch directeur. Verweerster was aanwezig, vergezeld van haar gemachtigde. Beide partijen hebben hun standpunten aan de hand van pleitnota's toegelicht en producties in het geding gebracht.

2. Samenvatting van het geschil

2.1. Verweerster – geboren op 23 mei 1937 – is op 30 mei 1990 benoemd tot algemeen directeur van A. Zij is op 1 oktober 1990 voor onbepaalde tijd in dienst getreden. Vanaf 1 december 1994 oefent zij haar werkzaamheden niet meer uit.

2.2. In 1992 heeft er een fusie plaatsgevonden tussen de Stichting G, de H Stichting, en de Stichting A, tot de Stichting A. De directie van A werd gevormd door verweerster in de functie van algemeen directeur, de heer J, revalidatiedirecteur volwassenen, en de heer K, revalidatiedirecteur kinderen.

Eind oktober 1992 is de heer K teruggetreden, waarna met ingang van 1 september 1993 de heer F is benoemd tot economisch directeur. In de tussenliggende periode was er sprake van een tweehoofdige directie.

Op 10 augustus 1994 stelde verweerster de voorzitter van de Raad van Toezicht op de hoogte van een verschil in managementstijl tussen haar en de heer J, waardoor de samenwerking tussen de beide directieleden in toenemende mate werd bemoeilijkt. In een aan genoemde voorzitter gerichte brief van 24 augustus 1994 heeft verweerster de achtergrond en de aard van de gerezen problemen nog eens uiteengezet.

In een – ongedateerde – adviesaanvraag op grond van de artikelen 25 en 30 WOR, die de ondernemingsraad in haar vergadering van 7 november 1994 bereikte, deelde de Raad van toezicht de ondernemingsraad mee geconstateerd te hebben dat de verhoudingen binnen de directie ernstig zijn verstoord en dat die verstoring niet is terug te voeren tot een zakelijk verschil van inzicht over het te voeren beleid, maar haar oorzaak vindt in een onoverbrugbaar verschil in karakters van twee van de directieleden.

De ondernemingsraad adviseerde op 20 december 1994 negatief over het voorgestelde ontslag.

2.3. Eiseres is van oordeel dat, ondanks het negatieve advies van de ondernemingsraad, het verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst moet worden gehandhaafd. In verschillende stadia van het fusieproces is gesproken over de tijdelijkheid van de toen gekozen directiestructuur en tenslotte is in 1993 afgesproken dat de directiestructuur in 1997 opnieuw aan de orde zou komen. Door de ontstane problematiek heeft eiseres besloten een wijziging van deze structuur vervroegd in te zetten.

Eiseres was van mening dat bij het teruggaan van drie naar twee directieleden zich geen problemen zouden voordoen omdat verweerster had aangegeven dat zij bereid was in 1997 terug te treden. Door het conflict tussen verweerster en J is de wijziging van de directiestructuur versneld. De reden dat verweerster in 1997 zou zijn teruggetreden is gelegen in het feit dat na afronding van de reorganisatie er één directeur deskundig zal dienen te zijn op het gebied van de revalidatiegeneeskunde en één op het gebied van de financieel/economisch/administratieve kant.

Omdat verweerster in 1997 toch al weg zou gaan, heeft eiseres niet willen treden in een schuldvraag tussen beide directeuren. Zij is bereid verweerster de aangeboden ruime vergoeding toe te kennen.

2.4. Verweerster stelt dat de spanningen in de directie niet te wijten zijn aan onverenigbaarheid van karakters, maar aan de wijze van functioneren van J. Deze wijze van functioneren was reeds jaren onderwerp van gesprek binnen de toenmalige fusiepartners.

De redenen die eiseres ter rechtvaardiging van haar keuze voor het ontslag van eiseres noemt, zijn onjuist. Van een gewichtige reden als bedoeld in artikel 7A:1639w BW is dan ook geen sprake. Verweerster valt niets te verwijten.

Indien de arbeidsovereenkomst moet worden ontbonden, heeft verweerster recht op een vergoeding die haar volledig schadeloos stelt en die tevens tegemoet komt aan de door haar geleden en nog te lijden immateriële schade.

3. Bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van het Scheidsgerecht om bij wege van arbitrage in dit geschil te beslissen volgt uit de tussen partijen gesloten arbeidsovereenkomst en wordt door partijen erkend.

4. Beoordeling van het geschil

4.1. Uit de overgelegde stukken en hetgeen ter zitting naar voren is gebracht is het Scheidsgerecht gebleken dat de verhoudingen binnen de directie dusdanig zijn verstoord dat terugkomst van verweerster in de organisatie van eiseres niet meer tot de mogelijkheden gerekend moet worden. Het Scheidsgerecht zal dan ook de gevraagde ontbinding van de arbeidsovereenkomst uitspreken en wel met ingang van 1 januari 1996. Bij het bepalen van de ingangsdatum heeft het Scheidsgerecht in aanmerking genomen dat bij opzegging van de arbeidsovereenkomst in het onderhavige geval, gelet op het bepaalde in de artikelen 15.2, 15.6 en 14.2 van de tussen partijen geldende arbeidsovereenkomst, een opzegtermijn van tenminste anderhalf jaar zou hebben gegolden.

4.2. Het Scheidsgerecht is voorts van oordeel dat hem niet is gebleken dat verweerster een verwijt kan worden gemaakt van de ontstane situatie. Zij heeft – zoals ook door eiseres wordt erkend – een belangrijke rol gespeeld bij de fusie en ook voor het overige uitstekend gefunctioneerd. Bij de bepaling van de haar toe te kennen vergoeding dient hiermede, alsmede met het feit dat door het ontslag ten onrechte inbreuk is gemaakt op haar eer en goede naam, rekening te worden gehouden.

Tussen partijen staat vast dat verweerster, gelet op haar loopbaan, recht heeft op wachtgeld gedurende 63 maanden. Dat betekent dat het wachtgeld, uitgaande van een ontbinding van de arbeidsovereenkomst per 1 januari 1996, eindigt op 1 april 2001. Eiseres heeft aangeboden dat wachtgeld aan te vullen tot 100% van het normaliter verdiende salaris.

Vanaf 1 april 2001 tot 23 mei 2002 – derhalve gedurende een periode van ruim één jaar – kan verweerster aanspraak maken op de OBU-regeling. Gelet op de omstandigheden waaronder het ontslag heeft plaats gevonden, is het Scheidsgerecht van mening dat eiseres ook de OBU-uitkering tot 100% van het normaliter verdiende salaris dient aan te vullen.

Verweerster heeft voorts terecht verzocht dat negatieve ontwikkelingen in wachtgeld en/of OBU voor rekening van eiseres te laten komen.

Gelet op het bovenstaande acht het Scheidsgerecht geen termen aanwezig de aangeboden *f* 25.000,= ten titel van immateriële schade te verhogen tot de gevraagde *f* 50.000,=.

Verweerster heeft het Scheidsgerecht tenslotte verzocht te bepalen dat eiseres het werkgeversaandeel in de pensioenpremies tijdens de wachtgeldperiode dient af te dragen. Een dergelijke verplichting vloeit echter reeds voort uit het bepaalde in artikel 3a van de Uitvoeringsregeling wachtgeld.

5. Beslissing

Het Scheidsgerecht stelt het volgende arbitrale vonnis vast:

5.1. De arbeidsovereenkomst tussen eiseres en verweerster wordt ontbonden met ingang van 1 januari 1996.

5.2. Eiseres dient het uitkeringspercentage gedurende de periode dat verweerster recht heeft op wachtgeld conform de CAO Ziekenhuiswezen aan te vullen tot 100% van het normaliter genoten salaris, waarbij een eventuele negatieve wijziging van de wachtgeldregeling voor rekening van eiseres dient te komen.

Onder wachtgeld wordt verstaan een uitkering overeenkomstig de wachtgeldregeling CAO Ziekenhuiswezen, derhalve inclusief vakantietoeslag en exclusief onkostenvergoeding.

5.3. Eiseres dient de aansluitend aan de wachtgeldperiode door verweerster te ontvangen OBU-uitkering aan te vullen tot 100% van het normaliter genoten salaris, waarbij een eventuele negatieve wijziging van de OBU-regeling voor rekening van eiseres dient te komen.

5.4. Eiseres dient aan verweerster een bedrag van *f* 25.000,= te voldoen, hetzij aan verweerster zelf hetzij op een door verweerster aan te wijzen rekening.

5.5. Eiseres wordt veroordeeld in de kosten van juridische bijstand van verweerster, bepaald op *f* 15.000,=.

5.6. Eiseres wordt veroordeeld in de kosten van het Scheidsgerecht, bepaald op *f* 6.500,=.

5.7. Het door verweerster anders of meer gevorderde wordt afgewezen.